

Vlaams
Parlement

stuk **1949** (2012-2013) – Nr. 1
ingediend op 18 maart 2013 (2012-2013)

Ontwerp van decreet

houdende instemming met het akkoord
tussen het Koninkrijk België en Saint Lucia
inzake de uitwisseling van inlichtingen
met betrekking tot belastingaangelegenheden,
ondertekend te Brussel op 7 december 2009

MEMORIE VAN TOELICHTING

I. ALGEMENE TOELICHTING

1. Algemeen kader

1.1. *De strijd tegen de ‘rechtsgebieden met lage of beperkte belasting’ en de schadelijke belastingpraktijken*

In 1996 constateerden de lidstaten van de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO) de noodzaak van toezicht op de fiscale gevolgen van de geleidelijke liberalisering van de internationale handel en investeringen. Als de toenemende mobiliteit van kapitalen een onbetwistbare rol heeft gespeeld in de economische groei, heeft zij immers ook de belastingstelsels van de verschillende staten tegen elkaar uitgespeeld. Die concurrentie heeft geleid tot een opbod bij het invoeren van stimuleringsmaatregelen en tot de bloei van belastingparadijzen.

Deze toestand zorgde voor een verstoring van het evenwicht op het vlak van investeringsbeslissingen die in het algemeen schadelijk is voor de begroting van de meeste landen. De lidstaten belastten de OESO er dan ook mee om maatregelen uit te werken om die verstoring tegen te gaan.

Op grond van dat mandaat heeft de OESO in 1998 een rapport voorgelegd waarin de criteria zijn vastgelegd die kenmerkend zijn voor rechtsgebieden met lage of beperkte belasting en schadelijke belastingpraktijken. Dit rapport bevatte aanbevelingen tot het invoeren van een reeks unilaterale, bilaterale of multilaterale maatregelen om die stelsels en die praktijken op een gecoördineerde wijze te kunnen bestrijden. Bij die maatregelen hoorden met name ook het opheffen van de bepalingen die de toegang van de belastingdiensten tot bankgegevens beperkten en een intensievere en doeltreffendere aanwending van de procedures voor internationale administratieve bijstand.

In 2000 verklaarde het Comité voor Fiscale Zaken van de OESO dat alle lidstaten aan hun belastingadministraties toegang tot bankgegevens moesten verlenen met het oog op het uitwisselen daarvan met hun verdragspartners. De lidstaten kregen ook nog andere aanbevelingen, meer bepaald het verbod op anonieme bankrekeningen of de verplichting om inlichtingen uit te wisselen in die gevallen waarin de aangezochte staat de gevraagde inlichtingen niet nodig heeft voor de toepassing van zijn eigen belastingwetgeving. De initiatieven die de lidstaten (en de staten die het statuut van waarnemer hebben) namen, werden onderworpen aan een gedetailleerd onderzoek waarover de OESO in 2003 en 2007 rapporten publiceerde.

1.2. *Opbouw van het internationale proces met focus op het uitwisselen van inlichtingen in fiscale aangelegenheden*

In 2002 werkte het Global Forum inzake transparantie en uitwisseling van inlichtingen een modelverdragstekst uit die beperkt blijft tot het uitwisselen van inlichtingen in fiscale aangelegenheden. Het Global Forum pleit voor het sluiten van overeenkomsten conform de beginselen die in dat modelverdrag zijn opgenomen. Het uitwisselen van bankgegevens is een van die beginselen. Sinds 2006 wordt in een jaarlijks rapport verslag uitgebracht over de vooruitgang die de landen die actief zijn in het forum, maakten.

Als gevolg van die acties werd tevens een paragraaf 5 ingevoegd in artikel 26 van de OESO-modelverdragstekst. Op grond van dat artikel 26 is een staat in principe niet verplicht om inlichtingen te verstrekken die ingevolge zijn wetgeving niet kunnen worden verkregen. De nieuwe paragraaf 5 wijkt af van dit beginsel en laat een staat niet toe het verstrekken

van inlichtingen te weigeren enkel en alleen omdat die inlichtingen in het bezit zijn van een bank. Samen met Luxemburg, Oostenrijk en Zwitserland maakte België voorbehoud bij deze nieuwe bepaling.

1.3. De aansluiting van België bij het internationale proces

België aanvaardde om in het dubbelbelastingverdrag met de Verenigde Staten (VS), dat het op 27 november 2006 ondertekende, een bepaling op te nemen die analoog is aan artikel 26, paragraaf 5. De wet van 3 juni 2007 houdende goedkeuring van die overeenkomst staat toe dat de Belgische administratie, in afwijking van artikel 318 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen (WIB), een belasting vestigt ten laste van een Belgische belastingplichtige op grond van inlichtingen die de Amerikaanse administratie heeft ingewonnen bij een Amerikaanse bank.

Onmiddellijk na het sluiten van de overeenkomst met de VS heeft België vanaf januari 2007 binnen de internationale instanties zoals de OESO, de Europese Unie (EU) en de Verenigde Naties (VN) laten weten dat het bereid was om geval per geval met andere staten te onderhandelen over een verdragsbepaling die gelijkkluidend zou zijn aan die overeengekomen met de VS. Op deze aanzet van België is geen enkel initiatief van verdragspartners gevolgd. In 2008 heeft België vastgehouden aan zijn principiële voorbehoud tegen de OESO-modeltekst, maar het heeft duidelijk aangegeven dat het bereid was om, geval per geval, een verdragsbepaling te aanvaarden met betrekking tot het uitwisselen van bankgegevens.

België sloot zich in maart 2009 volledig aan bij de regels inzake transparantie en uitwisseling van inlichtingen die binnen de OESO werden uitgewerkt.

1.4. Versnelling van het proces

De groep van de twintig belangrijkste economieën (G20) bevestigde op 2 april 2009 de nood aan transparantie en internationale samenwerking in belastingzaken en dreigde met sancties tegen de staten die terughoudend zijn om zich aan te sluiten bij de OESO-modeltekst. De staten die deel uitmaken van het Global Forum inzake transparantie en uitwisseling van inlichtingen, werden over drie lijsten verdeeld, in functie van de vooruitgang die elk van hen had geboekt bij het invoeren van de OESO-modeltekst. België stond op de ‘grijze’ lijst van landen die het model nog niet op een voldoende manier gebruiken.

Teneinde van de ‘grijze’ lijst te verdwijnen, voerde België sinds maart 2009 zijn inspanningen op om zo snel mogelijk internationale overeenkomsten te sluiten die het uitwisselen van bankgegevens mogelijk moeten maken. Dankzij die inspanningen ondertekende België op zeer korte tijd twaalf overeenkomsten die voorzien in een administratieve bijstand volgens de eisen van de OESO-modeltekst. Daardoor is België sinds 17 juli 2009 opgenomen in de ‘witte’ lijst met staten die het model van de OESO reeds wezenlijk gebruiken.

Sinds 2009 heeft België een veertigtal nieuwe dubbelbelastingverdragen, protocollen en specifieke akkoorden inzake het uitwisselen van inlichtingen (‘Tax Information Exchange Agreements’, TIEA’s) ondertekend om het uitwisselen van bankgegevens mogelijk te maken. Dit brengt het totaal op ongeveer negentig dubbelbelastingverdragen waarin bepalingen zijn opgenomen die voorzien in het uitwisselen van inlichtingen.

1.5. De beleidsmatige en juridische context in België

Binnen de huidige Europese juridische context is de bevoegdheid van België onaangetast gebleven wanneer het gaat om het sluiten van akkoorden inzake het uitwisselen van inlichtingen met betrekking tot belastingaangelegenheden. Die akkoorden zijn bovendien in overeenstemming met de principes van goed bestuur die door de Commissie worden aanbevolen.

2. De OESO-modeltekst

In de schoot van het Global Forum kreeg een werkgroep, samengesteld uit vertegenwoordigers van zowel OESO-lidstaten als niet-leden die de verbintenis zijn aangegaan om zich aan te sluiten bij de OESO-standaard inzake transparantie en uitwisseling van inlichtingen, de opdracht een rechtsinstrument te ontwikkelen dat kan worden gebruikt voor het starten van een effectieve uitwisseling van inlichtingen met het oog op het OESO-initiatief inzake schadelijke belastingpraktijken. De modeltekst is de norm voor een effectieve uitwisseling van inlichtingen.

Wanneer het sluiten van een dubbelbelastingverdrag onmogelijk blijkt, kan het uitwisselen van inlichtingen worden geregeld door een akkoord ad hoc waarvan de bepalingen zijn gebaseerd op het OESO-modelakkoord inzake de uitwisseling van inlichtingen met betrekking tot belastingaangelegenheden.

3. Inhoud van het akkoord

Het akkoord heeft tot doel inlichtingen uit te wisselen die ‘naar verwachting relevant zijn’ voor de toepassing of de tenuitvoerlegging van de nationale wetgeving van de overeenkomstsluitende staten met betrekking tot belastingen van elke soort en benaming die worden geheven door of ten behoeve van de partijen.

Het akkoord biedt eveneens de mogelijkheid om belastingcontroles in het buitenland uit te voeren.

Het akkoord is grotendeels gebaseerd op het OESO-modelakkoord inzake de uitwisseling van inlichtingen met betrekking tot belastingaangelegenheden. Dat modelakkoord maakt de internationaal vereiste norm uit voor een effectieve uitwisseling van inlichtingen.

4. Belang voor Vlaanderen

Het voorliggende akkoord is overeenkomstig artikel 3, §1, van toepassing op alle belastingen die worden geheven of beheerd door elke overeenkomstsluitende verdragspartij. Aangezien artikel 3, §1, handelt over alle belastingen, moet dit worden geïnterpreteerd als belastingen van elke soort en benaming, wat impliceert dat het akkoord gemengd is ten aanzien van zowel gemeenschappen als gewesten.

Artikel 3, §2, van het voorliggende akkoord bepaalt dat vanaf de datum waarop België het partnerland langs diplomatieke weg ervan in kennis stelt dat het instemt met de uitbreiding van het toepassingsgebied van het akkoord, het akkoord eveneens van toepassing wordt op belastingen die in België door de staatkundige onderdelen of de plaatselijke gemeenschappen worden geheven. Na intrafederale consensus, heeft België gebruikgemaakt van deze eenzijdige maatregel: in 2011 stelde de Federale Overheidsdienst (FOD) Financiën de overheid van Saint Lucia in kennis van die uitbreiding.

Bij middel van het voorliggende akkoord kan de uitwisseling van fiscale gegevens dus op zowel gemeenschaps- als gewestbelastingen toepassing vinden.

II. ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

Artikel 1 beschrijft het doel en de werkingssfeer van het akkoord. Via hun bevoegde overheden verlenen de overeenkomstsluitende staten elkaar bijstand door gegevens uit te wisselen die ‘naar verwachting relevant zijn’ voor de toepassing of de tenuitvoerlegging van hun nationale wetgeving met betrekking tot de in het akkoord bedoelde belastingen. De bijstand omvat in elk geval de inlichtingen waarvan wordt verwacht dat zij relevant zullen zijn voor de bepaling, de vestiging en de invordering van die belastingen, voor de infor-

dering en de tenuitvoerlegging van belastingvorderingen, alsook voor de onderzoeken of vervolgingen die daarmee verband houden. De informatie wordt als vertrouwelijk behandeld. De rechten en de bescherming van personen blijven van toepassing voor zover zij de gegevensuitwisseling niet overmatig belemmeren of vertragen.

De norm van ‘waarschijnlijke relevantie’ heeft tot doel te verzekeren dat de gegevensuitwisseling zo ruim mogelijk is, waarbij evenwel duidelijk wordt aangegeven dat het de partijen niet vrijstaat om naar inlichtingen te hengelen of te vragen naar informatie waarvan het weinig waarschijnlijk is dat zij relevant zal zijn voor de opheldering van de fiscale toestand van een belastingplichtige.

Het feit dat de werkelijke relevantie van de inlichtingen pas definitief kan worden beoordeeld nadat de verzoekende partij ze heeft ontvangen, mag op zich geen voldoende reden zijn voor de aangezochte partij om de informatie niet te verstrekken. Het is bovendien niet noodzakelijk dat er aanwijzingen van belastingfraude in het dossier voorkomen. Het volstaat dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de inlichtingen relevant zijn.

Artikel 2 betreffende het rechtsgebied stelt dat de aangezochte partij niet verplicht is inlichtingen te verstrekken die niet in het bezit zijn van haar overheden of die noch in het bezit zijn of onder toezicht staan van personen die zich binnen het rechtsgebied van die verdragspartij bevinden.

Het woord ‘overheden’ moet ruim worden geïnterpreteerd. Naast de belastingdiensten worden ook alle openbare diensten, instellingen en inrichtingen bedoeld die verplicht zijn hun beschikbare informatie te verstrekken aan ambtenaren die belast zijn met de vestiging of de invordering van belastingen.

De verplichting om gegevens mee te delen, wordt niet beperkt door de woonplaats of de nationaliteit van de persoon waarmee de inlichtingen verband houden of van de persoon die in het bezit is van de inlichtingen.

Artikel 3 stelt dat het akkoord van toepassing is op alle belastingen, met inbegrip van alle gelijke of in wezen gelijksoortige belastingen die na de datum van ondertekening van het akkoord worden geheven.

Paragraaf 2 bepaalt dat het akkoord ook van toepassing zal zijn op belastingen die in België door of ten behoeve van de staatkundige onderdelen of plaatselijke gemeenschappen worden geheven vanaf de datum waarop België Saint Lucia daarvan in kennis heeft gesteld.

In de brief van 9 maart 2011 aan de belastingadministratie van Saint Lucia deelde de FOD Financiën mee dat het toepassingsgebied van het akkoord wordt uitgebreid naar de belastingen van staatkundige onderdelen.

Artikel 4 geeft een aantal gebruikelijke definities zoals ‘vennootschap’, ‘bevoegde overheid’ (voor België betreft het de federale minister van Financiën of diens vertegenwoordiger), ‘inlichtingen’, ‘persoon’ en ‘belasting’. Het gaat doorgaans om gebruikelijke definities. Een aantal begripsomschrijvingen komt eveneens voor in de algemene belastingovereenkomsten die betrekking hebben op de inkomstenbelastingen.

De term ‘anstalten’ wordt geïnterpreteerd overeenkomstig de commentaar bij het OESO-modelakkoord (paragraaf 2).

Elke niet omschreven term heeft de betekenis die hij op een bepaald tijdstip heeft volgens het recht van een verdragspartij, waarbij elke betekenis overeenkomstig het in die partij

van toepassing zijnde belastingrecht voorrang heeft op een betekenis die eraan wordt gegeven overeenkomstig andere rechtsgebieden (paragraaf 3).

Artikel 5 heeft betrekking op de uitwisseling van inlichtingen op verzoek.

De algemene regel is overeenkomstig paragraaf 1 dat de aangezochte partij op verzoek inlichtingen moet verstrekken. Het is duidelijk dat het akkoord enkel van toepassing is op de uitwisseling van de gevraagde informatie die betrekking heeft op een specifieke controle, een specifiek verhoor of onderzoek, en niet op de automatische of spontane gegevensuitwisseling. De OESO wilde gerichte normen instellen voor de uitwisseling van inlichtingen die in de hele wereld kunnen worden toegepast en die door alle financiële centra en alle 'rechtsgebieden met lage of beperkte belasting' kunnen worden goedgekeurd. Het OESO-modelakkoord wil daarom een passend evenwicht bereiken tussen enerzijds de noodzaak om de toegang tot betrouwbare financiële inlichtingen vast te leggen, en anderzijds de noodzaak om te vermijden dat de economie van de betrokken staten lasten zouden worden opgelegd op het vlak van fiscale discipline die deze landen als te zwaar en zelfs irrealistisch zouden beschouwen.

De inlichtingen moeten worden uitgewisseld ongeacht of de onderzochte handelingen door het recht van de aangezochte staat als strafrechtelijk misdrijf zouden worden beschouwd indien zij in die staat zouden plaatsvinden.

Paragraaf 2 preciseert dat de aangezochte partij alle middelen moet aanwenden om de gevraagde informatie te verkrijgen en zich niet mag verlaten op inlichtingen die in het bezit zijn van haar belastingadministratie.

De inlichtingen moeten worden uitgewisseld ongeacht of de aangezochte partij die informatie nodig heeft voor haar eigen belastingdoeleinden. Deze bepaling is noodzakelijk. Indien er wel een fiscaal belang zou zijn vereist, zou de gegevensuitwisseling ondoeltreffend kunnen worden.

Paragraaf 3 bepaalt dat de aangezochte partij gegevens moet verstrekken in de vorm van getuigenverklaringen of voor echt verklaarde afschriften van oorspronkelijke stukken, voor zover dat op grond van haar wetgeving is toegestaan.

Paragraaf 4 wijkt af van de nationale wetgeving in die zin dat hij stelt dat het feit dat informatie in het bezit is van een bank, een andere financiële instelling of een persoon die werkzaam is in de hoedanigheid van een vertegenwoordiger of een vertrouwenspersoon, geen reden mag zijn om inlichtingen niet te verstrekken. De aangezochte partij moet ook inlichtingen verstrekken met betrekking tot de eigendom van vennootschappen, partnerships, trusts, stichtingen en andere stelsels. Het akkoord doet voor de partijen niet de verplichting ontstaan om inlichtingen inzake eigendom te verwerven of te verstrekken die betrekking hebben op beursgenoteerde bedrijven of openbare gemeenschappelijke beleggingsfondsen of -stelsels, tenzij die inlichtingen kunnen worden verkregen zonder dat zulks tot onevenredige moeilijkheden leidt. Deze paragraaf wil de uitwisseling van inlichtingen effectief doen plaatsvinden, zelfs indien de wetgeving of de interne regelgeving de aangezochte partij verhinderen om de informatie te verkrijgen. De paragraaf verschilt ook van het OESO-modelakkoord.

Paragraaf 5 somt op welke gegevens het verzoek om inlichtingen moet bevatten. De procedure van de gegevensuitwisseling mag er niet toe leiden dat de last van het proces van de bepaling, de vestiging of de invordering van een belasting wordt doorgeschoven naar de aangezochte partij.

Paragraaf 6 bepaalt dat de aangezochte verdragspartij de informatie zo vlug mogelijk moet verstrekken. De aangezochte partij brengt de verzoekende partij ervan op de hoogte wanneer zij er niet in slaagt de inlichtingen te verkrijgen en te verstrekken binnen de negentig dagen, wanneer zij wordt geconfronteerd met hindernissen of wanneer zij weigert inlichtingen te verstrekken.

Artikel 6 beschrijft de regeling voor belastingcontroles in het buitenland. De aangezochte partij kan, zonder dat zij daartoe verplicht is, vertegenwoordigers van de verzoekende partij de toelating geven om op haar grondgebied personen te ondervragen en documenten te raadplegen met schriftelijke toestemming van de betrokken personen. De aangezochte partij mag de voorwaarden bepalen waaronder de controles plaatsvinden.

Overeenkomstig paragraaf 2 kan de aangezochte partij ook toestaan dat vertegenwoordigers van de andere partij aanwezig zijn bij een belastingcontrole die de aangezochte partij op haar grondgebied uitvoert.

Volgens paragraaf 3 stelt de bevoegde overheid van de overeenkomstsluitende partij die de controle uitvoert, de bevoegde overheid van de andere partij in kennis van het tijdstip en de plaats van de controle, de identiteit van de controleur en de vereiste procedures en voorwaarden.

Artikel 7 bepaalt in welke gevallen de aangezochte partij mag weigeren de gevraagde inlichtingen te verstrekken:

- wanneer het verzoek niet conform het akkoord is ingediend;
- wanneer de inlichtingen een handels-, bedrijfs-, nijverheids- of beroepsgeheim of een handelswerkwijze zouden onthullen;
- wanneer de inlichtingen vertrouwelijke communicatie tussen een cliënt en een advocaat of een andere erkende wettelijke vertegenwoordiger zouden bekendmaken, wanneer die communicatie plaatsvindt in het kader van een juridisch advies of een gerechtelijke actie;
- wanneer het bekendmaken van de gevraagde inlichtingen in strijd zou zijn met de openbare orde;
- wanneer door de inlichtingen de toepassing mogelijk wordt van een bepaling van de belastingwetgeving van de verzoekende partij die discriminatie inhoudt.

Een verzoek kan niet worden afgewezen wanneer de belastingvordering wordt betwist (paragraaf 5).

Artikel 8 legt het vertrouwelijke karakter van de verkregen informatie vast. De inlichtingen mogen niet ter kennis worden gesteld van andere personen, entiteiten of overheden zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de bevoegde overheid van de aangezochte partij.

Paragraaf 2 stelt dat wanneer de gegevensuitwisseling betrekking heeft op een natuurlijk persoon waarvan de identiteit is of kan worden vastgesteld, de bepalingen van artikel 199 van de Economische Partnerschapsovereenkomst (EPA) tussen de EU en de CARIFORUM-staten worden toegepast.

Artikel 9 bepaalt dat de verdragspartijen in onderling overleg bepalen wie welke kosten voor het verlenen van bijstand draagt.

Artikel 10 stelt dat de partijen alle wetgevende maatregelen treffen die nodig zijn om te voldoen aan en ter uitvoering van de verdragsbepalingen.

Artikel 11 regelt de verhouding tussen de bepalingen inzake het verlenen van bijstand die in het akkoord staan, en die welke voorkomen in bestaande internationale akkoorden of andere regelingen tussen de verdragspartijen.

Artikel 12 heeft betrekking op de regeling door onderling overleg van moeilijkheden of twijfelpunten inzake de interpretatie of de toepassing van het akkoord. De bevoegde overheden van de verdragspartijen kunnen daarnaast ook overeenstemming bereiken inzake de procedures die moeten worden gevolgd ingevolge artikel 5 en 6.

De partijen kunnen ook beslissen andere vormen van geschillenbeslechting aan te wenden.

Artikel 13 bepaalt dat het akkoord in werking treedt wanneer de partijen elkaar hebben gemeld dat hun interne procedure is beëindigd. De bepalingen van het akkoord vinden wat strafrechtelijke aangelegenheden betreft, toepassing op de datum van inwerkingtreding van het akkoord. Voor alle andere aangelegenheden is het akkoord van toepassing op de datum van inwerkingtreding, doch alleen met betrekking tot belastbare tijdperken die aanvangen op of na de datum van inwerkingtreding. Wanneer er geen belastbaar tijdperk is, is het akkoord van toepassing op alle belastingvorderingen die op of na die datum ontstaan.

Artikel 14 biedt elke partij de mogelijkheid om het akkoord schriftelijk te beëindigen. De beëindiging wordt van kracht op de eerste dag van de maand die volgt op het verstrijken van een periode van zes maanden na de datum waarop de andere partij de kennisgeving van beëindiging heeft ontvangen. Na de beëindiging blijven de partijen gebonden door artikel 8 met betrekking tot alle inlichtingen die ingevolge het akkoord werden verkregen.

Het akkoord is enkel in het Engels opgesteld. Deze tekst wordt samen met een Nederlandse vertaling voorgelegd aan de leden van het Vlaams Parlement.

III. PROCEDUREVERLOOP

1. Ondertekening en gemengde aard van het akkoord

Na de onderhandelingen tussen de federale overheid en de autoriteiten van Saint Lucia, ondertekenden zij het akkoord in Brussel op 7 december 2009.

In een aantal adviezen op vraag van de federale overheid heeft de afdeling Wetgeving van de Raad van State echter verklaard dat het sluiten van die verdragen niet alleen het volgen van de procedure eigen aan gemengde verdragen noodzakelijk maakt, maar dat eveneens intrafederaal overleg moet worden gepleegd over het opmaken van soortgelijke verdragen. De raad stelde vast dat ze ooit van toepassing kunnen zijn op de niet-federale belastingen – de inwerkingtreding daarvoor wordt in een aantal gevallen uitgesteld tot een eventuele uitwisseling van nota's – maar deze potentieel gemengde aard van het akkoord volstaat om nu al ook de goedkeuring van de deelstaten te vereisen.

Tijdens zijn vergadering van 26 oktober 2010 legde de Werkgroep Gemengde Verdragen (WGV), adviesorgaan van de Interministeriële Conferentie Buitenlands Beleid (ICBB), het gemengde karakter van het akkoord vast. Zowel de federale staat als de gewesten en de gemeenschappen worden bevoegd geacht, aangezien alle belastingen die zij heffen nu of later onder het akkoord vallen.

Ingevolge de beslissing van de ICBB van 9 juli 2008 worden de leden van de ICBB geacht met de in de WGV bereikte consensus in te stemmen, behoudens bezwaar binnen de dertig dagen na de notificatie van het verslag aan hen. In een brief van 20 januari 2011 deelde de voorzitter van de ICBB mee dat geen enkel bezwaar werd geformuleerd. De ICBB heeft de consensus in de WGV dus stilzwijgend bekrachtigd en die bijgevolg uitvoerbaar gemaakt.

De FOD Financiën achtte het dan ook niet langer opportuun om te wachten op de inwerkingtreding van het akkoord alvorens de in artikel 3, §2, van het voorliggende akkoord voorziene kennisgeving aan het partnerland te doen. In een brief van 9 maart 2011 aan de belastingadministratie van Saint Lucia deelde de federale overheid mee dat België akkoord gaat met een uitbreiding van het toepassingsgebied van het akkoord.

2. Advies van de Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen (SARiV)

De SARiV verwijst in het advies dat hij op 19 april 2012 uitbracht over de akkoorden met de Bahama's, Saint Kitts en Nevis, Saint Lucia en Saint Vincent en de Grenadines (advies 2012/6) naar eerder uitgebrachte adviezen. De raad beperkt zich tot enkele aandachtspunten met betrekking tot de inhoud van de akkoorden.

De raad merkt op dat deze vier overeenkomsten voldoende flexibel zijn geformuleerd, zodat zij niet moeten worden aangepast in functie van de voortschrijdende staatshervormingen in België.

Verder valt het de raad op dat de definities in de vier akkoorden niet volledig overeenstemmen. Hij vindt het aangewezen dezelfde begripsomschrijvingen te hanteren.

De raad verwijst naar de opmerkingen die hij maakte over de invulling van de term 'bevoegde overheid'. Hij vraagt zich af of de Vlaamse overheid niet zou kunnen voorstellen aan de federale minister van Financiën om een eenduidige informatieve nota op te stellen om duiding te geven bij de fiscale bevoegdheidsverdeling en de gevolgen hiervan voor de werking.

De raad stelt vast dat de briefwisseling in verband met de uitbreiding van het toepassingsgebied van de belastingen, niet uitdrukkelijk wordt goedgekeurd in het decreet, waar dat bijvoorbeeld voor de goedkeuring van het dubbelbelastingverdrag met China wel het geval was.

De Vlaamse Regering repliceert op dit beleidsadvies als volgt.

Het verschil tussen het decreet tot instemming met het verdrag met China en het ontwerp van decreet dat nu voorligt, vloeit voort uit het verschil tussen beide verdragsteksten. Het is namelijk zo dat in het verdrag met China geen uitbreidingsclausule is opgenomen, terwijl die wel opgenomen is in het akkoord met Saint Lucia, namelijk in het al herhaaldelijk in deze memorie vermelde artikel 3. Bovendien was tijdens de onderhandelingen tussen de federale overheid en China tot uiting gebracht dat niet-federale belastingen zouden uitgesloten worden; het verdrag met China was oorspronkelijk bedoeld als een exclusief federaal verdrag. Onder invloed van adviezen van de Raad van State over federale instemmingswetten, kwam de federale overheid, na intrafederale consensus, op haar positie terug; hierdoor wenste België het verdrag met China uit te breiden tot de niet-federale belastingen, in tegenstrijd tot de gevoerde onderhandelingen en met de ondertekende verdragstekst die verwijst naar de belastingen van de staten.

Om conflicten over de interpretatie en de toepassing van het in Belgische ogen gemengd geworden verdrag met China te voorkomen, werden tussen de federale overheid en de Chinese briefwisseling gevoerd om daaraan een rechtsgrondslag te geven. Vandaar de aanvulling van dat instemmingsdecreet met die briefwisseling. Dit is echter niet nodig gebleven voor dit akkoord met Saint Lucia, aangezien precies een mogelijke uitbreiding ervan tot niet-federale belastingen hierin is opgenomen, waardoor de gemengde aard van dit verdrag potentieel is. Bijgevolg volstaat de instemming bij decreet met dit akkoord waarin die uitbreidingsclausule is opgenomen. Het effectief gebruikmaken van die uitbreiding vergt slechts een eenzijdige verklaring vanuit België. Die verklaring is, na intrafederale

consensus, al betekend aan Saint Lucia. Dat neemt niet weg dat die uitbreiding pas samen met de inwerkingtreding van het ganse akkoord, na de parlementaire instemming, toepassing zal vinden.

Wat de tekstverschillen betreft tussen de vele akkoorden inzake het uitwisselen van fiscale gegevens en andere belastingaangelegenheden, voert de Vlaamse Regering aan dat dit akkoord met Saint Lucia, net als de soortgelijke akkoorden met andere landen of rechtsgebieden, een bilateraal gesloten verdrag is. Elke verdragsonderhandeling heeft zijn eigen dynamiek. Zodoende kan het resultaat van elke bilateraal gevoerde onderhandeling verschillend zijn, wat zijn neerslag krijgt in de verdragstekst. Bijgevolg is het onvermijdelijk dat de teksten van al die bilaterale akkoorden enigszins van elkaar verschillen. Daarnaast herinnert de regering eraan dat de onderhandelingen van de vier akkoorden waarnaar dit advies van de SARiV verwijst, door de federale overheid zijn gevoerd, zonder haar medewerking.

Tot slot antwoordt de Vlaamse Regering op de opmerking van de adviesraad in verband met 'bevoegde autoriteit', die slaat op de toepassing van dit gemengde akkoord met de buitenlandse overheid, dat het intrafederale samenwerkingsakkoord waarover nu onderhandeld wordt, daartoe moet bijdragen. Hierop wordt nader ingegaan in de toelichting van de regering bij het advies van de Raad van State.

3. Advies van de Raad van State

De Raad van State maakte in zijn advies van 24 mei 2012 (kenmerk 51.361/1) drie opmerkingen.

De raad is van mening dat alsnog het advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV) moet worden gevraagd, ondanks het feit dat de SERV herhaaldelijk heeft aangegeven geen advies te verstrekken wegens de beperkte sociaal-economische impact van belastingverdragen. Volgens de Raad van State zou de SERV geval per geval moeten beslissen om al dan niet een advies uit te brengen.

De Raad van State stelt zich ook de vraag wie in België een gevolg zal geven aan een verzoek om inlichtingen vanwege de overheid van Saint Lucia. Gezien het om een gemengd verdrag gaat, kan onder 'bevoegde autoriteit' niet enkel de federale minister van Financiën worden verstaan, maar kan het ook om een deelstatelijke minister van Financiën gaan. De raad beveelt daarom aan om op intern-Belgisch vlak te voorzien in een coördinatiemechanisme en -orgaan, zodat de bevoegde autoriteiten van andere partijen bij het verdrag weten tot wie zij een verzoek om inlichtingen moeten richten en de federale staat, de gemeenschappen en de gewesten onderling kunnen uitmaken op welke wijze gevolg wordt gegeven aan een concreet verzoek. De Raad van State stelt voor om daarover een samenwerkingsakkoord in de zin van artikel 92bis van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen (BWHI) te sluiten.

Tot slot laat de Raad van State de mogelijkheid open om het instemmingsdecreet aan te vullen met normatieve bepalingen. De vraag rijst immers of de nieuwe regeling inzake gegevensuitwisseling kan leiden tot een administratiefrechtelijke of strafrechtelijke betuiging en tot dwanguitvoering indien wordt geweigerd mee te werken aan onderzoeksdaden.

De Vlaamse Regering antwoordt als volgt op dit advies van de Raad van State.

De Vlaamse minister bevoegd voor Financiën heeft het advies van de SERV aangevraagd. De SERV heeft daarop geantwoord met een brief die in de volgende paragraaf is vermeld.

Wat de aanbeveling tot oprichting van een coördinatiemechanisme en -orgaan betreft, wijst de Vlaamse Regering op het feit dat de Vlaamse overheid, de federale overheid en de andere gemeenschappen en gewesten sinds 2011 overleg plegen met het oog op het stroomlijnen van de intrafederale en de internationale samenwerking bij het toepassen van gemengde belastingverdragen. Dit heeft ertoe geleid dat twee ontwerpen van samenwerkingsakkoorden al in ruime mate zijn uitgewerkt, het ene samenwerkingsakkoord over het uitwisselen van fiscale inlichtingen en het andere akkoord over wederzijdse invorderingsbijstand. Het is de ambitie van de Vlaamse Regering dat beide samenwerkingsakkoorden samen met de gemengde belastingverdragen die nu al ondertekend zijn, in werking zouden treden.

Wat de suggestie van de Raad van State betreft tot aanvulling van het ontwerp van decreet met het oog op het sanctioneren van de weigering tot medewerking aan een fiscaal onderzoek, acht de Vlaamse Regering zulke aanvulling overbodig. Op federaal niveau worden strafrechtelijke of administratiefrechtelijke sanctiebepalingen evenmin opgenomen in de instemmingswetten. De reden hiervoor is dat de belastingadministratie voor het verkrijgen van de nodige informatie in principe gebruikmaakt van de gemene procedure die hiervoor is voorzien in het Wetboek van Inkomstenbelasting (WIB, 1992, hoofdstuk III – Onderzoek en controle, opgenomen in titel VII – Vestiging en invordering van de belastingen). Dit betekent dat bij een gebrek aan, of een gemis van medewerking de belastingadministratie de strafrechtelijke en administratieve sancties kan opleggen die zijn voorzien bij het overtreden van de wettelijke bepalingen ter zake (WIB, 1992, hoofdstuk X – Strafbepalingen, opgenomen in titel VII – Vestiging en invordering van de belastingen), alsook in het Strafwetboek (artikelen 220-224). Dit geldt ook voor de onroerende voorheffing die door het WIB van 1992 wordt geregeld. Voor de eigenlijke gewestbelastingen, die op leegstand bijvoorbeeld, worden in het decreet ter zake enkele sanctiemodaliteiten voorzien, en voor de invorderingsaspecten die niet zijn geregeld, worden de regels van het WIB van 1992 mutatis mutandis steevast van toepassing verklaard. Voor de oneigenlijke gewestbelastingen die de Vlaamse overheid zelf al int, bijvoorbeeld de verkeersbelasting en de belasting op inverkeerstelling, opgenomen in het Wetboek van de met inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen, worden in artikel 2, WIGB, een aantal sanctiemodaliteiten uit het WIB van 1992 van toepassing verklaard.

4. Advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen

Op 3 oktober 2012 besliste het dagelijks bestuur van de SERV om geen advies uit te brengen wegens de beperkte sociaal-economische impact voor Vlaanderen. De Raad van de SERV heeft deze beslissing op 12 december 2012 bekrachtigd.

De Vlaamse Regering neemt hiervan akte en meent dat met deze beslissing voldaan is aan de voorwaarden van het decreet van 7 mei 2004 inzake de SERV.

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS

**Ontwerp van decreet houdende instemming met
het akkoord tussen het Koninkrijk België en Saint Lucia
inzake de uitwisseling van inlichtingen
met betrekking tot belastingaangelegenheden,
ondertekend te Brussel op 7 december 2009**

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid en de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en een gewestaangelegenheid.

Art. 2. Het akkoord tussen het Koninkrijk België en Saint Lucia inzake de uitwisseling van inlichtingen met betrekking tot belastingaangelegenheden, ondertekend te Brussel op 7 december 2009, zal volkomen gevolg hebben.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid en de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en een gewestaangelegenheid.

Art. 2. Het akkoord tussen het Koninkrijk België en Saint Lucia inzake de uitwisseling van inlichtingen met betrekking tot belastingaangelegenheden, ondertekend te Brussel op 7 december 2009, zal volkomen gevolg hebben.

Brussel, 8 februari 2013.

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS